

ת"ד 12373/08/21 - מדינת ישראל נגד עידן פרץ

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 12373-08-21 מדינת ישראל נ' פרץ
תיק חיצוני: 375590/2021

בפני **כבוד השופט הגר אזולאי אדרי**
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים עידן פרץ

גזר-דין

1. כתב האישום נשוא ההליך דן מייחס לנאשם אחריות לתאונה במסגרתה נחבלה הולכת רגל, חבלות של ממש.
2. הנאשם הודה, בהזדמנות הראשונה, בעובדות כתב האישום והורשע על בסיס הודאתו בעבירות הבאות: אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 262(2) וסעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה") והתנהגות הגורמת נזק וחבלה של ממש לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות וסעיף 38(3) לפקודה.
3. הצדדים הגיעו להסדר מסגרת לפיו המאשימה רשאית לעתור ל-6 חודשי פסילה בפועל ואילו הנאשם רשאי לעתור לפסילה בת 3 חודשים וכן הוסכם על רכיבי ענישה נוספים של פסילה על תנאי וקנס.
4. המאשימה הפנתה לכך שהנאשם נוהג משנת 2001 ולחובתו 3 הרשעות קודמות מסוג ברירת משפט, לעובדה כי לא נפסל פסילה מינהלית והפנתה לפסיקה לפיה יש להשית פסילה ברף העליון של המתחם כהרתעה ראויה.
5. ב"כ הנאשם הפנה לכך שמדובר בנאשם שהינו נהג זהיר עם ותק נהיגה רב ועבר תעבורתי לא משמעותי, לעובדה כי מדובר בנאשם נורמטיבי, איש קבע ואב ל-3 ילדים, הזקוק לרשיונו של כך שהוא סועד את בתו הקטנה, אשר עוברת טיפולים רפואיים פעמיים בשבוע.

דין:

6. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.
7. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע

הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).

8. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).

9. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20) (להלן: "**עניין יעקובסון**"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".

10. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).

11. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

12. כאמור בסעיף 40ג לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.

13. הערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך זה, בנסיבות העניין, היא ברף הבינוני-נמוך. זאת, כאשר מחד גיסא לא ניתן להתעלם מכך שהתאונה אירעה על מעבר חצייה מבצרו של הולך הרגל ומאידך גיסא שנראה כי מדובר ברשלנות רגעית שאירעה מיד עם פניית הנאשם שמאלה.

14. לאחר שקבענו מהו הערך המוגן שנפגע ומהי מידת הפגיעה בו, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה. עיון בפסיקה מלמד כי מדיניות הענישה במקרים מעין זה נעה כמניפה בין פסילה לתקופה שבין שלושה חודשים ועד לתקופה של כמה שנים, בין התחייבות כספית להימנע מביצוע העבירות למאסר מותנה, ובין קנס לפיצוי כספי עונשי לנפגע - הכל בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, רף הרשלנות, תוצאות התאונה, העבר התעבורתי והנסיבות האישיות (ראו לדוגמה עפ"ת 47632-02-14 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (6.3.14); עפ"ת 34990-06-15 **טקל נ' מדינת ישראל** (25.6.15); עפ"ת 44705-11-11 **מדינת ישראל נ' זיגדון** (19.2.15), עפ"ת **אורנשטיין נ' מדינת ישראל** (1.7.13), עפ"ת 1524-04-13 **דנברג נ' מדינת ישראל** (3.6.13), עפ"ת 30937-01-13 **מץ נ' מדינת ישראל** (3.5.13)).

15. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40ט לחוק). בענייננו, לא ניתן להתעלם מכך שרף הרשלנות שיוחס לנאשם בכתב האישום אינו מן הגבוהים ולמעשה הוא הורשע בנהיגה בקלות ראש. זאת לצד החבלות הלא פשוטות מהן סבלה הולכת הרגל.

16. על כן, אני מקבלת את מתחם העונש לו טוענים הצדדים הנע בין פסילת מינימום בת שלושה חודשים לבין פסילה בת שישה חודשים ויתר הרכיבים.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם:

17. כאמור בסעיף 40^א לחוק, בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בעניינו, מדובר בנאשם נורמטיבי, האוחז ברשיון נהיגה משנת 2001 ולחובתו 3 הרשעות מסוג קנס. המדובר בכשל ראשון מסוגו עבור הנאשם שכן לאורך כל שנות נהיגתו לא היה מעורב בתאונת דרכים, כשהדבר מעיד על היותו, ככלל, נהג זהיר.

18. בנוסף, הנאשם נטל אחריות על מעשיו והודה בביצוע העבירות בהזדמנות הראשונה. יפים לעניין זה דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06 קלגסבלד נ' מדינת ישראל (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית."

זאת ועוד אציין, כי הנאשם לא נפסל מנהלית סמוך לקרות העבירות, משמע גם המאשימה סברה כי אין מסוכנות חריגה הנשקפת מנהיגתו.

הכרעה:

19. לאור האמור, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, תוצאותיהן, את מתחם העונש ההולם, את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה וכן את נסיבותיו האישיות, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים.

הפסילה תחל עד ולא יאוחר מיום 1.11.22 ועל הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט לתעבורה לא יאוחר מהשעה 12:00 באותו מועד. לא יפקד הרישיון כנדרש, הפסילה תחל אך לא תימנה.

ב. קנס כספי בסך 1,200 ₪ שישולם בתוך 90 ימים מהיום.

ג. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי שלא יעבור אחת מן העבירות המנויות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה וזאת במשך שלוש שנים מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשפ"ב, 24 יולי 2022, בהעדר הצדדים.

